

Arrest

nr. 223 248 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 december 2015 het Rijk binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 december 2015 om internationale bescherming. Op 20 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger en ismailitische Hazara afkomstig uit de stad Aibak in de provincie Samangan. Op 01 asad 1394 (23/7/2015) kon u als cameraman werken voor de tv-zender RTA Mili Samangan. Begin mizan 1394 (eind september 2015) kreeg u thuis een dreigbrief van de taliban. Die was in het Pashtou opgesteld hetgeen u niet kan lezen. U bracht ze naar de baas van de tv-zender die u zei dat de taliban eiste dat u zou stoppen met werken voor de tv-zender. U nam deze dreigbrief niet serieus. Eind mizan, begin agra 1394 (midden, eind oktober 2015) ontving u een tweede dreigbrief van de taliban. U verstopte deze brief omdat u niet wou stoppen met uw werk. Kort hierna moest u een reportage maken in Kunduz. Onderweg naar Kunduz vond er een aanslag met een bermbom plaats. Jullie keerden terug naar Samangan. Uw mentor N. (...) vertelde u dat hij ook een dreigbrief had gekregen maar u vertelde hem niks van de bedreigingen die u had gekregen. Eens thuis toonde u de tweede dreigbrief aan uw vader. Uw vader was boos omdat u deze had achtergehouden. Hij zei dat de beste oplossing was dat u stopte met werken voor de tv-zender. Kort hierna vernam u dat uw mentor nabij zijn huis was doodgeschoten. U ging naar de politie maar ze konden u niet helpen. Uw vader stuurde u naar uw tante uit vrees dat ze ook u zouden doden. Kort hierna ontvluchtte u uw land van herkomst. Op 16/12/2015 diende u in België uw verzoek tot internationale bescherming in. U bent in het bezit van de volgende overtuigingsstukken: uw taskara, de badge van uw werk, een brief van de tv-zender RTA Mili, een usb-stick met 2 video's (de inauguratie van de tv-zender en een door u gefilmde zelfmoordaanslag), en een foto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vervolgd te worden door de taliban omdat u voor een tv-zender RTA Mili Samangan werkte. Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen dienen er ernstige tegenstrijdigheden in uw relaas te worden vastgesteld waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen omtrent uw werkzaamheden voor deze tv-zender en logischerwijze evenmin aan de problemen die u hierdoor zou gekend hebben.

Zo stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 7) dat uw werk bij de tv-zender op vrijwillige basis en onbezoldigd was, en dat u na zes maanden op proef een echt contract zou krijgen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen (CGVS II p. 2 & 10) dat u wel werd betaald, dat u per maand zo'n 2.000 of 2.500 afghani ontving, en dat u in stuk werd betaald. Gevraagd naar de betekenis van dit laatste verklaart u dat u tijdens de opleiding vanaf de eerste maand 2.000-2.500 kreeg als loon en dat u na de opleiding 12.000 ging krijgen.

U legt verder een foto voor waarop u te zien bent met een camera en een persoon die een microfoon hanteert waaromtrent u aanvankelijk stelde (CGVS I p. 10) dat hij één van de 14 vrijwilligers was zoals u die voor de tv-zender werkte. Later verklaart u echter (CGVS II p. 8) dat deze persoon met de microfoon niet één van de 14 vrijwilligers in opleiding was maar een ervaren en officieel werknemer.

Ook omtrent de 2 video's op de door u voorgelegde usb-stick legt u volatiele en incoherente verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 7) dat in de video over de inauguratie van de tv-zender de naam van de 14 vrijwilligers die daar werkten wordt vermeld. Later verklaart u echter (CGVS II p. 5) dat de 14 vrijwilligers niet bij naam werden genoemd maar er gewoon wordt gemeld dat er een team van 14 personen was opgericht. Omtrent de mede door u gefilmde opname van een zelfmoordaanslag waarbij een collega van u omkwam stelde u aanvankelijk dan weer (CGVS I p. 11) dat jullie toen de politiecommandant van Samangan filmde en dat hij zei dat een ranger van de politie het doelwit was van de aanslag. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u (CGVS II p. 5) dat

jullie toen inderdaad een politiecommandant filmde maar stelt u niet te weten of uw collega of iemand anders toen het doelwit was van die aanslag.

Bij bevraging welke gebeurtenissen u tijdens de drie maanden dat u voor de tv-zender werkte heeft gefilmd stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I p. 9) dat u eens een collectief huwelijksfeest van 23 paren heeft gefilmd in het Almaz hotel. Bij bevraging hieromtrent tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud maakt u hiervan geen melding zelfs niet wanneer u werd gevraagd of u ooit in een hotel heeft gefilmd (CGVS II p. 11). Ook toen u werd gevraagd of u ooit huwelijken heeft gefilmd antwoordt u ontkennend. Bij confrontatie met uw eerdere beweringen reageert u wederom ontkennend en stelt u dat u toen geen huwelijken heeft gefilmd. Pas bij confrontatie met het gegeven dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei dat u een collectief huwelijk van vele paren had gefilmd, beaamde u dit. Gevraagd hoeveel koppels toen in het huwelijk traden stelt u dat dit er 37 waren. Gelet op de korte periode, nl. 3 maanden (CGVS I p. 7), dat u werkte als cameraman voor deze tv-zender is het bijzonder merkwaardig dat het u zoveel moeite kost om zich dit onderdeel van uw werkervaring terug voor de geest te halen. Deze vaststelling maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid ervan.

Wat de eerste dreigbrief van de taliban betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 12) dat de brief was opgesteld in het Pashtou - dat u niet kan lezen - en dat u enkel het woord "bedreiging" in de titel kon lezen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter (CGVS II p. 8) dat u behalve de vermelding van Islamitisch Emiraat van Afghanistan in de titel geen enkel woord ervan kon lezen. Bij confrontatie (CGVS II p. 12) met het gegeven dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u uit de brieven zelf iets kon opmaken inzake de inhoud, stelt u dat het duidelijk was dat het een dreigbrief was omdat er Islamitisch Emiraat stond geschreven. U verduidelijkt dat Islamitisch Emiraat in het Pashtou bijna hetzelfde is als in het Dari. Gevraagd of u op basis van andere zaken nog kon opmaken dat het een dreigbrief was, antwoordt u ontkennend. Bij verdere confrontatie dat u aanvankelijk verklaarde dat u het woord bedreiging kon lezen, stelt u dat u dit inderdaad ook kon lezen. De vaststelling dat u dergelijke volatiele en incoherente verklaringen aflegt over de essentie van uw verzoek, ondermijnt verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de tweede brief van de taliban betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 12) dat de tekst korter was dan de eerste brief. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter (CGVS II p. 8) het omgekeerde, m.n. dat de tekst van de eerste brief korter was dan in de tweede brief.

Nog wat deze tweede dreigbrief betreft verklaart u (CGVS II p. 9) dat u deze behalve aan uw vader aan niemand anders heeft getoond, dat u de inhoud ervan niet wist en dat u dit ook nooit heeft vernomen. U stelt uitdrukkelijk dat u deze brief niet heeft voorgelegd bij uw werkgever. Uit hetgeen u liet noteren bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) blijkt nochtans dat u deze tweede dreigbrief ook heeft voorgelegd bij de tv-zender, uw toenmalige werkgever. Bij confrontatie (CGVS II p. 12) stelt u dat deze tweede dreigbrief wel is voorgelegd bij uw werkgever maar niet door u, dat u na uw vertrek aan uw vader vroeg om een bewijs te bekomen en dat uw vader toen met deze brief naar de tv-zender is geweest. Deze motivering weet niet te overtuigen aangezien u bij de DVZ het volgende meldde: "Twee maanden later kreeg ik een tweede dreigbrief,... Ik heb die dreigbrief meegenomen naar de televisiezender.", hetgeen aldus duidelijk niet te rijmen valt met uw beweringen voor het CGVS.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I p. 14) werd u ook gewezen op het gegeven dat u enerzijds verklaarde (CGVS I p. 12) dat de twee dreigbrieven zich bij uw werkgever bevinden nadat u aan uw vader had gevraagd om naar de tv-zender te gaan en een bewijs van uw problemen te bekomen dat u voorlegde op het CGVS (groene map stuk 3), en anderzijds dat u de tweede dreigbrief niet meer aan uw werkgever gaf. U stelt hierop dat u tijdens uw onderhoud even onoplettend bent geweest en dat de werkgever maar één dergelijke brief van u had, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen in het kader van uw tweede onderhoud (CGVS II p. 12) waaruit blijkt dat de twee brieven zich bij uw werkgever bevinden nadat uw vader er het hierboven aangehaalde bewijs van uw problemen was gaan vragen.

Meer nog, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud laat u blijken dat u (CGVS I p. 13-14) de tweede dreigbrief nog heeft voorgelegd bij de politie, hetgeen u tijdens uw tweede onderhoud uitdrukkelijk ontkende (CGVS II p. 12). Bij confrontatie bleef u erbij dat u deze brief niet heeft getoond aan de politie, hetgeen echter niet weet te overtuigen. Immers, tijdens uw eerste onderhoud stelt u dat er zich een stempel op deze brief bevond en dat "toen ik [de] brief aan de politie toonde, zeiden ze: dat zou kunnen van Jairez zijn. Of van Baghlan."

Voorts stelde u (CGVS I p. 13) dat u deze tweede brief verborgen hield voor uw vader en dat toen u hem de brief uiteindelijk toonde een harde klap kreeg van uw vader. Later verklaart u echter (CGVS II p. 7 & 9) dat uw vader u toen bijna had geslagen maar dat hij niet effectief heeft geslagen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw taskara bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Wat betreft de badge van uw werk en een brief van de tv-zender RTA Mili, moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De usb-stick met 2 video's (de inauguratie van de tv-zender en een door u gefilmde zelfmoordaanslag) werd hierboven reeds besproken en toont sowieso niet aan dat u als cameraman voor deze tv-zender heeft gewerkt. Aan de foto kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze vaststelling vindt verdere bevestiging in de hierboven aangehaalde motivatie dat u een manifeste tegenstrijdige verklaring aflegde over de identiteit van de persoon die de microfoon vasthoudt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Samangan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Niettegenstaande insurgerents actief zijn in de provincie, komt er relatief weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten uit uw provincie. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related" of betreffen "security enforcements". Deze laatste omvatten vooral arrestaties het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Het geweld dat er plaatsvindt is bovendien doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Samangan en hierbij verwijst (CGVS II p. 13) naar de situatie in Afghanistan voor personen die werken voor de media, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinities van de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u als cameraman werkte maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing (CGVS I p. 14) naar de houding van de taliban ten opzichte van de ismailitische Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een huidig context van langdurig gewapend conflict tussen de regering en haar ondersteuners, en de verschillende anti regering strijdende groepen, waaronder de taliban.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de bedreigingen van de taliban, wegens zijn werk als cameraman voor een tv-zender. De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève. Artikel 48/3, §4, e) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Samangan (stad Aibak). Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF strijden.

Objectieve bronnen melden inderdaad dat de taliban, de ISKP en de Islamic Movement of Uzbekistan (IMU) actief zijn in de Samangan provincie (EASO Coi Report Afghanistan: Security Situation, May 2018, p134).

Er wordt vermeldt dat "In September 2017, the security situation in the province reportedly began to deteriorate along with rising violence in the northern provinces of the country " (Ibid)

Van januari 2017 tot eind maart 2018 alleen, vonden er 35 veiligheid incidenten plaats door opstandelingen in de provincie (EASO Coi Report Afghanistan: Security Situation, May 2018, p135).

Bovendien gebeuren er nog steeds herhaaldelijk aanvallen. zowel on burgerlijke doelwitten als on regering doelwitten (zie in bijlage Radio Free Europe, "Dozens Of Afghan Police Officers Killed In Taliban Attacks", October 16, 2018, <https://www.rferl.org/a/several-afghan-police-officers-killed-in-taliban-attack-innorth/29546063.html>, en ook Garda World, "Afghanistan: Taliban militants abduct 60 drivers in Samangan December 2", 05/12/2018, <https://www.garda.eom/crisis24/news-alerts/82031/afghanistan-taliban-militantsabduct-60-drivers-in-samangan-december-2>).

UNAMA meldt bovendien verschillende gevallen van kidnapping door IS en de taliban_(zie EASO verslag, p135).

Trouwens zijn leden van pers teams, zowel journalisten als cameramens een doelwit voor de opstandelingen. Men lest bij voorbeeld dat:

n Violence against journalists is reported to be a serious concern" (p42)

"The number of incidents of violence and intimidation of journalists and media outlets at the hands of non-State actors is reported to be increasing: such incidents have the effect of limiting journalists ' ability to report on current affairs without restrictions. Media outlets and journalists who published stories supportive of the Government and its policies have been designated legitimate military targets by the Taliban. There are reports of ISIS threatening media outlets to force them to cover its activities" (p44)

(UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Afghanistan, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02)

Bovendien worden leden van de Hazara gemeenschap ook bijzonders door de opstandelingen gevisieerd. De voorgenoemde UNHCR Eligibility Guidelines document meldt inderdaad (p76):

"Hazaras have been reported to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse. Hazaras have historically been marginalized and discriminated against by the Pashtuns. While they were reported to have made significant economic and political advances since the 2001 fall of the Taliban regime, more recently there has reportedly been a significant increase in harassment, intimidation, kidnappings and killings at the hands of the Taliban and other AGEs."

Deze objectieve informatie komt overeen met de verklaringen van verzoeker omtrent vervolgingen van de taliban tegen hem om hem te rekruteren.

Gezien huidige context van conflict en geweld in Afghanistan en in de provincie van verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker niet enkel coherent maar ook plausibel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, §5 de welke duidelijk stelt dat "Bij het beoordelen of de vrees van verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerk hem door de actor van de vervolging wordt toegeschreven".

Bovendien heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij geen verdediging kon verkrijgen van zijn eigen overheid. Artikel 48/5 bepaalt dat een actor van vervolging een niet-overheidsactor kan zijn indien de staat of een andere partij welke een aanzienlijk deel van het gebied controleert, geen bescherming kan bieden aan verzoeker. In casu is er niet betwist dat de control van de regering zeer gering is, een dat de Taliban maar ook de andere strijdende partij en al delen van de regio onder hun control hebben (zie supra).

Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging die hij heeft meegemaakt en die hij vreest in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen (toegeschreven door de taliban) in de brede zin

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie supra.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "(...)"

Bovendien, "(...)"

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De

façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker ment, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan.

Bovendien menen wet dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of,*
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,*
- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique,09/2001, 154-155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu is verzoeker afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groepen, waaronder de taliban. Trouwens, worden er jonge mannen rekruteert door de taliban.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en/of c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vrees te worden gedood door de taliban, omdat hij weigerde om hun aanwijzingen te volgen om te stoppen met zijn werk.

Verzoeker meent dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerm minst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen:

- Samangan is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie supra), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren, en waar IS, de taliban en de ANSF (Afghan National Security Forces) strijden.
- de opstandelingen (zowel de taliban als ISKP) nemen leden van pers teams als doelwit.
- verzoeker is Hazara, en Hazara worden bijzonders gevisieerd door de taliban.

Verzoeker heeft deze gegeven al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

De Commissaris generaal beweert dat verzoeker onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. Verzoeker meent dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste, verwijt de commissaris aan verzoeker dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaart heeft dat hij onbezoldigd werkte voor de tv-zender (als leerling), en bij zin tweede onderhoud dat hij wel betaald werd. Echter ment verzoeker dat dit een missverstand was, hij werd niet per se met een salaris betaald, maar kreeg vergunningen.

We merken op dat de protection agent (PO) op geen enkel moment verzoeker geconfronteerd heeft met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid. Ter herinnering stelt artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen :

"(...)"

Dit artikel is duidelijk, en legt op de PO die vaststelt dat de asielzoeker schijnbare tegenstrijdige verklaringen aflegt -wat het geval is volgens de CGVS -de verplichting om hem ermee te confronteren om de ernst en relevantie van deze schijnbare tegenstrijdigheid te beoordelen.

« L'article 17, § 2, stipule que l'agent doit confronter le demandeur d'asile aux éventuelles contradictions apparaissant entre les déclarations faites par lui au Commissariat général et celles faites par lui à l'Office des étrangers ou celles faites par lui dans son recours urgent. Cette confrontation permet au demandeur d'asile de réagir à la constatation d'éventuelles contradictions et aide l'agent à vérifier s'il s'agit vraiment de contradictions sérieuses et pertinentes. » (Rapport au Roi, http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=fr&la=F&cn=2003071105&table_name=loi).

Daarom moest de PO, volgens ons, verzoeker vragen stellen over deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid om hem de mogelijkheid geven zijn verklaringen te verduidelijken. De Commissaris heeft dus zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 2003 niet vervult.

Daarna wordt verzoeker verweten dat hij eerst verklaart heeft dat de persoon wie de microfoon hanteert op een beeld die hij neergelegd heeft ook een vrijwilliger was bij de tv-zender, en later uitgelegd heeft dat hij een officieel werknemer is. Verzoeker kan zich niet meer herinneren of deze persoon vrijwilliger was of een officieel werknemer was.

Verder ment de CGVS dat verzoeker zich tegengesproken heeft betreffend de neergelegde videos. De CGVS benadrukt dat verzoeker eerst gemeld heeft dat de namen van de andere vrijwilligers op de video tijdens de video vermeldt worden, en daarna dat hun namen niet genoemd werden maar dat er alleen gemeld word dat een team van vrijwilligers de video opgericht had. Verzoeker bevestigt de tweede verklaring. Het wordt hem ook verweten dat hij eerst verklaart heeft dat het doelwit van de aanslag die hij gefilmd heeft een ranger van de politie was, en daarna dat hij niet zeker weet wie het doelwit was. Verzoeker bevestigt zijn verklaring volgens de welk het de ranger was, en dat zijn college ook omgekomen is tijdens de aanslag.

Vervolgens verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij tijdens zijn eerste onderhoud verklaart heeft dat hij een huwelijksfeest in een hotel filmde, en daarna geen meer melding maakt van deze opname. Verzoeker bekrachtigt dat hij een huwelijksfeest filmde, maar heeft uitgelegd dat hij zich niet aan alles herinnert dat hij tijdens zijn werk bij de tv-zender gefilmd heeft. Hij heeft inderdaad op verschillende plaatsen gefilmd (CGVS p8), en heeft trouwens in details andere opnamen die hij deed beschreven (een reportage over winkelluitbaters, over amandelen landbouwers, over een verkeer incident met een bus... CGVS p9 en 11).

De CGVS ment daarna op dat verzoeker zich tegengesproken heeft betreffend de dreigbrieven van de taliban.

Ten eerste benadrukt de CGVS dat verzoeker eerst gezegd had dat hij alleen het woord "bedreiging" begrepen heeft, en daarna dat hij alleen de auteurs van de brief herkennen kon. Verzoeker bekrachtigt dat hij zowel het woord "bedreiging" begrepen heeft als wie de auteurs van de brief waren. Hij heeft tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat hij tijdens zijn tweede onderhoud simpel vergeten was dat hij dit ook begrepen had.

Hij bevestigt ook dat de eerste brief korter was als de tweede. Hij meldt trouwens dat de tolk tijdens de tweede onderhoud soms iets agressief was, wat verzoeker gedestabiliseerd heeft.

Verder wordt hem verweten dat hij bij de DVZ uitgelegd heeft dat hij de tweede dreigbrief, toen hij het kreeg, ook aan zijn werkgever getoond had, en bij de CGVS verklaart heeft dat hij dit brief alleen aan zijn vader getoond heeft. Verzoeker bekrachtigt dat hij dit brief toen niet aan zijn werknemen getoond heeft, en ment dat er misschien een misverstand was met de tolk bij de DVZ.

Verzoeker bevestigt ook dat de twee dreigbrieven nu bij zijn werknemer liggen, omdat zijn vader na zijn vertrek naar de werkgever van verzoeker gegaan is om een attest te vragen van zijn problemen.

Hij bekrachtigt ook dat hij de tweede dreigbrief niet aan de politie getoond heeft.

Verzoeker verklaart ook dat zijn vader hem inderdaad bijna geslagen heeft toen hij hem de tweede dreigbrief toonde, maar het niet deed.

In het algemeen blijkt uit de beslissing dat de CGVS zich op details concentreert die niet per se relevant zijn, en meer aandacht gegeven heeft aan de vragen die verzoeker niet antwoorden kon of waar zijn antwoorden licht verschillen, als aan de vragen waarop verzoeker wel in details geantwoord heeft.

Ten gevolge van alle elementen hierboven, ment verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en alles behalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de persberichten “*Dozens Of Afghan Police Officers Killed In Taliban Attacks*” uit Radio Free Europe van 16 oktober 2018 en “*Afghanistan: Taliban militants abduct 60 drivers in Samangan December 2*” uit Garda World van 5 december 2018 als nieuwe stavingstukken toegevoegd.

2.2.2. Op 30 april 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 228-232, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 134-136, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 89.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn relaas ernstige tegenstrijdigheden bevat waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen omtrent zijn werkzaamheden voor een tv-zender in Samangan en logischerwijze evenmin aan de problemen die hij hierdoor zou gekend hebben, omdat (B) de door hem neergelegde documenten deze conclusie niet kunnen wijzigen, omdat (C) er actueel voor burgers in de provincie Samangan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (D) hij niet aantoonde dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van het enkele feit dat hij het sjiitische geloof aanhangt of tot de groep van de Hazara's behoort. De vaststellingen die ten grondslag liggen aan voorgaande motieven worden in de bestreden beslissing op omstandige en gedetailleerde wijze uiteengezet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart een Afghaans staatsburger en ismaïlitische Hazara te zijn afkomstig uit de stad Aibak gelegen in de provincie Samangan. Verzoeker verklaart dat hij zijn land en regio van herkomst verlaten heeft uit vrees om vermoord te worden door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als cameraman voor een lokale tv-zender. Hij zou deze job ongeveer twee maanden hebben gedaan toen hij thuis een dreigbrief ontving van de taliban waarin geëist werd dat hij zijn werk voor de tv-zender zou stoppen. Verzoeker zou deze dreigbrief niet serieus hebben genomen en op advies van zijn baas verder zijn blijven werken. Een maand later zou verzoeker een tweede dreigbrief van de taliban hebben ontvangen. Omdat hij niet wou stoppen met zijn werk, zou verzoeker deze brief verstopt hebben en er tegen niemand over hebben verteld. Enkele dagen later zou verzoeker op weg zijn geweest naar Kunduz om daar een reportage te maken over het conflict toen er een aanslag met een bembom plaatsvond en hij rechtsomkeer diende te maken. Verzoekers mentor zou naar aanleiding van dit incident hebben meegedeeld dat hij enkele dagen eerder eveneens een dreigbrief had ontvangen, maar verzoeker zou hem daarop niets hebben verteld over de bedreigingen die hij zelf had ontvangen. Eens thuis zou verzoeker zijn vader hebben ingelicht over de tweede dreigbrief. Verzoekers vader zou kwaad zijn geweest omdat verzoeker deze brief eerst voor hem verborgen gehouden had. Hij zou verzoeker opgedragen hebben zijn werk stop te zetten en thuis te blijven. Toen enkele dagen later verzoekers mentor nabij diens huis werd doodgeschoten, zou verzoeker door zijn vader naar het huis van zijn tante zijn gestuurd. Na tevergeefs de politie te hebben gecontacteerd, zou verzoeker met de hulp van een smokkelaar zijn land van herkomst zijn ontvlucht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkzaamheden als cameraman en de bedreigingen die hij als gevolg daarvan zou hebben ontvangen, dat aan zijn vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn functie als cameraman in dienst van de tv-zender RTA Mili Samangan wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op de volgende pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Zo stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 7) dat uw werk bij de tv-zender op vrijwillige basis en onbezoldigd was, en dat u na zes maanden op proef een echt contract zou krijgen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen (CGVS II p. 2 & 10) dat u wel werd betaald, dat u per maand zo'n 2.000 of 2.500 afghani ontving, en dat u in stuk werd betaald. Gevraagd naar de betekenis van dit laatste verklaart u dat u tijdens de opleiding vanaf de eerste maand 2.000-2.500 kreeg als loon en dat u na de opleiding 12.000 ging krijgen.

U legt verder een foto voor waarop u te zien bent met een camera en een persoon die een microfoon hanteert waaromtrent u aanvankelijk stelde (CGVS I p. 10) dat hij één van de 14 vrijwilligers was zoals u die voor de tv-zender werkte. Later verklaart u echter (CGVS II p. 8) dat deze persoon met de microfoon niet één van de 14 vrijwilligers in opleiding was maar een ervaren en officieel werknemer.

Ook omtrent de 2 video's op de door u voorgelegde usb-stick legt u volatiele en incoherente verklaringen af. Zo stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 7) dat in de video over de inauguratie van de tv-zender de naam van de 14 vrijwilligers die daar werkten wordt vermeld. Later verklaart u echter (CGVS II p. 5) dat de 14 vrijwilligers niet bij naam werden genoemd maar er gewoon wordt gemeld dat er een team van 14 personen was opgericht. Omtrent de mede door u gefilmde opname van een zelfmoordaanslag waarbij een collega van u omkwam stelde u aanvankelijk dan weer (CGVS I p. 11) dat jullie toen de politiecommandant van Samangan filmden en dat hij zei dat een ranger van de politie het doelwit was van de aanslag. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u (CGVS II p. 5) dat jullie toen inderdaad een politiecommandant filmden maar stelt u niet te weten of uw collega of iemand anders toen het doelwit was van die aanslag.

Bij bevraging welke gebeurtenissen u tijdens de drie maanden dat u voor de tv-zender werkte heeft gefilmd stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I p. 9) dat u eens een collectief huwelijksfeest van 23 paren heeft gefilmd in het Almaz hotel. Bij bevraging hieromtrent tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud maakt u hiervan geen melding zelfs niet wanneer u werd gevraagd of u ooit in een hotel heeft gefilmd (CGVS II p. 11). Ook toen u werd gevraagd of u ooit huwelijken heeft gefilmd antwoordt u ontkennend. Bij confrontatie met uw eerdere beweringen reageert u wederom ontkennend en stelt u dat u toen geen huwelijken heeft gefilmd. Pas bij confrontatie met het gegeven dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zei dat u een collectief huwelijk van vele paren had gefilmd, beaamde u dit. Gevraagd hoeveel koppels toen in het huwelijk traden stelt u dat dit er 37 waren. Gelet op de korte periode, nl. 3 maanden (CGVS I p. 7), dat u werkte als cameraman voor deze tv-zender is het bijzonder merkwaardig dat het u zoveel moeite kost om zich dit onderdeel van uw werkervaring terug voor de geest te halen. Deze vaststelling maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in het tweede middel gewaagt van een misverstand wat betreft zijn verloning als cameraman en verduidelijkt dat hij niet *per se* een salaris betaald kreeg, maar wel *“vergunningen”*. Nog daargelaten het gegeven dat verzoeker niet verder toelicht wat hij hiermee bedoelt, vindt deze uitleg geen steun in het verslag van zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), waaruit duidelijk en ondubbelzinnig blijkt dat hij heeft verklaard dat hem maandelijks een geldsom werd betaald en dit vanaf zijn eerste maand opleiding (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, gehoorverslag 3 oktober 2018, p. 2 en 10). Deze verklaringen zijn strijdig met eerdere verklaringen volgens dewelke verzoekers job als cameraman onbezoldigd was en hij pas na zes maanden op proef te hebben gewerkt een volwaardig contract zou kunnen krijgen (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 7 december 2017, p. 7). Het verwijt dat de dossierbehandelaar verzoeker op geen enkel moment heeft geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in zijn relaas is niet dienstig, nu noch uit artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch uit enige andere rechtsbepaling of -beginsel volgt dat de dossierbehandelaar de verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan het nemen van de beslissing inzake zijn verzoek dient te confronteren met de tegenstrijdigheden die in deze beslissing worden weerhouden. Verzoeker heeft de mogelijkheid om ten aanzien van voormelde tegenstrijdigheid een dienstige argumentatie aan te voeren in zijn verzoekschrift, maar blijft wat dit betreft gebreke.

Door in het tweede middel te stellen dat hij zich niet meer kan herinneren of de persoon op de neergelegde foto een vrijwilliger was, dan wel een officieel werknemer, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoren nu eens verklaarde dat het, net zoals hijzelf, een vrijwilliger in opleiding betreft, en dan weer dat het een ervaren en officieel werknemer is, maar in geen van beide gevallen enig voorbehoud maakte door aan te geven dat hij het zich niet (goed) meer herinnerde (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 7 december 2017, p. 10, respectievelijk stuk 7, gehoorverslag 3 oktober 2018, p. 8). Verzoekers uitleg kan dan ook niet overtuigen.

Het argument dat verzoeker zich niet alles meer herinnert wat hij tijdens zijn job bij de tv-zender heeft gefilmd, is niet afdoende ter verklaring of verschoning van de vaststelling dat waar hij tijdens zijn eerste gehoor spontaan melding maakte van een collectief huwelijksfeest van 23 paren in een hotel, hij hiervan tijdens zijn tweede gehoor geen melding maakt, zelfs niet nadat hem uitdrukkelijk wordt gevraagd of hij ooit in een hotel heeft gefilmd en of hij ooit een huwelijk filmde. Het is niet aannemelijk dat dit gebeuren verzoeker pas begint te dagen wanneer hij uitdrukkelijk wordt geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen daarover. Dat verzoeker op verschillende plaatsen heeft gefilmd en in detail andere opnamen heeft beschreven, is in dezen niet relevant.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het bevestigen van welbepaalde verklaringen. Hiermee doet hij evenwel op geen enkele wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid van deze verklaringen met andere door hem afgelegde verklaringen.

Inzake de dreigbrieven die verzoeker zou hebben ontvangen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de reden waarom hij deze brieven, die nochtans een begin van bewijs kunnen vormen met betrekking tot de kern van zijn relaas, niet voorlegt. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS dat zijn baas bij de tv-zender, door verzoekers vader gevraagd naar de dreigbrieven, zei dat hij de brieven zelf nodig had om te bewijzen dat verzoeker door de taliban bedreigd werd en vertrokken is (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 7 december 2017, p. 12). Tijdens het tweede gehoor luidde het echter dat verzoekers vader de brieven bij de tv-zender gelaten had omdat men hem daar zei dat hij problemen kon krijgen met de politie indien deze hem zou betrappen met dergelijke brieven (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 3 oktober 2018, p. 12). Het spreekt voor zich dat dermate uiteenlopende verklaringen over de reden waarom verzoeker de dreigbrieven die hij van de taliban ontvangen had niet voorlegt, het geloof dat deze dreigbrieven, die de kern van zijn relaas raken, daadwerkelijk bestaan op de helling plaatst.

Verder wordt met betrekking tot voormelde dreigbrieven in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Wat de eerste dreigbrief van de taliban betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 12) dat de brief was opgesteld in het Pashtou - dat u niet kan lezen - en dat u enkel het woord "bedreiging" in de titel kon lezen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter (CGVS II p. 8) dat u behalve de vermelding van Islamitisch Emiraat van Afghanistan in de titel geen enkel woord ervan kon lezen. Bij confrontatie (CGVS II p. 12) met het gegeven dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u uit de brieven zelf iets kon opmaken inzake de inhoud, stelt u dat het duidelijk was dat het een dreigbrief was omdat er Islamitisch Emiraat stond geschreven. U verduidelijkt dat Islamitisch Emiraat in het Pashtou bijna hetzelfde is als in het Dari. Gevraagd of u op basis van andere zaken nog kon opmaken dat het een dreigbrief was, antwoordt u ontkennend. Bij verdere confrontatie dat u aanvankelijk verklaarde dat u het woord bedreiging kon lezen, stelt u dat u dit inderdaad ook kon lezen. De vaststelling dat u dergelijke volatiële en incoherente verklaringen aflegt over de essentie van uw verzoek, ondermijnt verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de tweede brief van de taliban betreft stelde u aanvankelijk (CGVS I p. 12) dat de tekst korter was dan de eerste brief. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter (CGVS II p. 8) het omgekeerde, m.n. dat de tekst van de eerste brief korter was dan in de tweede brief.

Nog wat deze tweede dreigbrief betreft verklaart u (CGVS II p. 9) dat u deze behalve aan uw vader aan niemand anders heeft getoond, dat u de inhoud ervan niet wist en dat u dit ook nooit heeft vernomen. U stelt uitdrukkelijk dat u deze brief niet heeft voorgelegd bij uw werkgever. Uit hetgeen u liet noteren bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) blijkt nochtans dat u deze tweede dreigbrief ook heeft voorgelegd bij de tv-zender, uw toenmalige werkgever. Bij confrontatie (CGVS II p. 12) stelt u dat deze tweede dreigbrief wel is voorgelegd bij uw werkgever maar niet door u, dat u na uw vertrek aan uw vader vroeg om een bewijs te bekomen en dat uw vader toen met deze brief naar de tv-zender is geweest. Deze motivering weet niet te overtuigen aangezien u bij de DVZ het volgende meldde: "Twee maanden later kreeg ik een tweede dreigbrief,... Ik heb die dreigbrief meegenomen naar de televisiezender.", hetgeen aldus duidelijk niet te rijmen valt met uw beweringen voor het CGVS.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I p. 14) werd u ook gewezen op het gegeven dat u enerzijds verklaarde (CGVS I p. 12) dat de twee dreigbrieven zich bij uw werkgever bevinden nadat u aan uw vader had gevraagd om naar de tv-zender te gaan en een bewijs van uw problemen te bekomen dat u voorlegde op het CGVS (groene map stuk 3), en anderzijds dat u de tweede dreigbrief niet meer aan uw werkgever gaf. U stelt hierop dat u tijdens uw onderhoud even onoplettend bent geweest en dat de werkgever maar één dergelijke brief van u had, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen in het kader van uw tweede onderhoud (CGVS II p. 12) waaruit blijkt dat de twee brieven zich bij uw werkgever bevinden nadat uw vader er het hierboven aangehaalde bewijs van uw problemen was gaan vragen.

Meer nog, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud laat u blijken dat u (CGVS I p. 13-14) de tweede dreigbrief nog heeft voorgelegd bij de politie, hetgeen u tijdens uw tweede onderhoud uitdrukkelijk ontkende (CGVS II p. 12). Bij confrontatie bleef u erbij dat u deze brief niet heeft getoond aan de politie, hetgeen echter niet weet te overtuigen. Immers, tijdens uw eerste onderhoud stelt u dat er zich een stempel op deze brief bevond en dat "toen ik [de] brief aan de politie toonde, zeiden ze: dat zou kunnen van Jairez zijn. Of van Baghlan."

Voorts stelde u (CGVS I p. 13) dat u deze tweede brief verborgen hield voor uw vader en dat toen u hem de brief uiteindelijk toonde een harde klap kreeg van uw vader. Later verklaart u echter (CGVS II p. 7 & 9) dat uw vader u toen bijna had geslagen maar dat hij niet effectief heeft geslagen."

Voorgaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Het betoog in het tweede middel als zou verzoeker uit de eerste dreigbrief zowel het woord "bedreiging" als de vermelding "Islamitisch Emiraat van Afghanistan" hebben begrepen, maar dat hij dit tijdens het tweede gehoor eenvoudigweg vergeten was, is niet afdoende nu verzoeker tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of hij behalve uit de vermelding "Islamitisch Emiraat" nog uit iets anders kon opmaken dat het een dreigbrief betrof. Indien verzoeker daadwerkelijk het woord "bedreiging" zou hebben herkend, zoals hij tijdens het eerste gehoor nochtans verklaarde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich dit tijdens het tweede gehoor nog zou herinneren (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 3 oktober 2018, p. 12), temeer daar het hier geen alledaags document betreft waarvan het weinige dat hij eruit kon opmaken hem toch zou moeten zijn bijgebleven.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Dat er mogelijks een misverstand is geweest met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt door verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en biedt bovendien geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen die hij aflegde op het CGVS. Waar verzoeker nog aangeeft dat de tolk tijdens zijn tweede gehoor soms wat agressief was en dat dit hem gedestabiliseerd heeft, stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker geen opmerkingen omtrent deze tolk heeft gemaakt, hoewel hij er aan het begin van zijn gehoor op gewezen werd dat hij eventuele problemen tijdens het gehoor diende te melden (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 3 oktober 2018). Dat verzoeker het gedrag van een tolk *post factum* aanvoert ter verschoning van fundamentele tegenstrijdigheden in zijn relaas, kan niet ernstig worden genoemd.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Uw taskara bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Wat betreft de badge van uw werk en een brief van de tv-zender RTA Mili, moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De usb-stick met 2 video's (de inauguratie van de tv-zender en een door u gefilmde zelfmoordaanslag) werd hierboven reeds besproken en toont sowieso niet aan dat u als cameraman voor deze tv-zender heeft gewerkt. Aan de foto kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze vaststelling vindt verdere bevestiging in de hierboven aangehaalde motivatie dat u een manifeste tegenstrijdige verklaring aflegde over de identiteit van de persoon die de microfoon vasthoudt."

Verzoeker laat voorgaande motieven, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift verwijst naar het risico van personen die werken voor de media om te worden gevisieerd door opstandelingen, dient op basis van hoger weergegeven pertinente vaststellingen te worden besloten dat hij zijn voorgehouden werkzaamheden voor een tv-zender in Samangan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft het risico dat leden van de Hazara-gemeenschap in Afghanistan lopen om door opstandelingen te worden gevisieerd, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing (CGVS I p. 14) naar de houding van de taliban ten opzichte van de ismailitische Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.”

Verzoeker blijft in gebreke in zijn verzoekschrift concrete elementen aan te voeren ter ondersteuning van zijn vrees om te worden gevisieerd omwille van zijn Hazara-achtergrond. Hij beperkt zich er in het eerste middel toe te verwijzen naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van UNHCR van 19 april 2016, waarvan een recentere versie werd bijgebracht door verwerende partij middels haar aanvullende nota van 30 april 2019. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Afghanistan of in verzoekers regio van herkomst sprake is van een systematische vervolging van Hazara’s omwille van hun louter behoren tot een etnische/religieuze minderheidsgroep. Deze informatie volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De Raad merkt op dat de hoger gedane vaststellingen betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas en, in tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel nog tracht voor te houden, geenszins details betreffen. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal selectief te werk is gegaan door meer aandacht te geven aan tegenstrijdigheden dan aan coherenties of details in zijn verklaringen, licht hij niet toe welke elementen volgens hem zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De Raad benadrukt dat de hoger weergegeven vaststellingen dermate fundamenteel zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. Het gegeven dat verzoeker met betrekking tot bepaalde aspecten van zijn relaas coherente of gedetailleerde verklaringen kon afleggen, doet aan dit oordeel geen afbreuk. Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en uit niets blijkt dat de commissaris-generaal vooringenomen zou zijn geweest of verzoekers verklaringen niet met de vereiste objectiviteit zou hebben beoordeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij geen bescherming kon verkrijgen van zijn eigen overheid, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker in het eerste middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er

in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar aanvullende nota van 30 april 2019 bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van gevoegde recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77 en 89, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de

aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 228-232, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information

Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018 (pag. 1-24 en 134-136, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Samangan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Niettegenstaande insugereerden actief zijn in de provincie, komt er weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten uit verzoekers provincie. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn niet-conflictgerelateerd of betreffen "security enforcements". Deze laatste omvatten vooral arrestaties het oprullen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Het geweld dat er plaatsvindt is bovendien doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Samangan ruw geschat 400.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 38 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Samangan in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad stelt vast dat de informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst hetzij (mede) ten grondslag ligt aan hoger weergegeven veiligheidsanalyse, hetzij in lijn ligt met de daarin vervatte bevindingen, met name dat het geweld dat plaatsvindt in de provincie Samangan voornamelijk doelgericht van aard is en dat het aantal veiligheidsincidenten er erg laag is in verhouding tot het aantal burgers. Aldus brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie in het rechtsplegingsdossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal er in zijn aanvullende nota de verkeerde conclusies uit zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de voorgaande veiligheidsanalyse van de provincie Samangan door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN